

תת"ע (חיפה) 14697-01-25 - מדינת ישראל נ' זהר טיראן

תת"ע (חיפה) 14697-01-25 - מדינת ישראל נ' זהר טיראן/שלוש חיפה

תת"ע (חיפה) 14697-01-25

מדינת ישראל

נגד

זהר טיראן

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[24.09.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשמת טוענת כי בן זוגה הוא שסייע לה להתקשר עם עו"ד בן סימון לצורך ייצוג בתיק, ומאחר שנפרדו לא ידעה אודות מועד הדיון ביום 20.07.25. כן טוענת כי יש לה סיכויי הגנה גבוהים ביותר, וכי העונש שהוטל עליה חמור. המאשימה טוענת כי הנאשמת כלל לא כופרת בביצוע העבירה ומכאן שלא נגרם לה כל עיוות דין. כן טוענת כי העונש שהוטל על הנאשמת מתכתב עם ענישת המינימום על פי החוק. בנוסף, טוענת המאשימה כי מאחר והבקשה נסובה סביב התנהלות בא כוחה של הנאשמת אשר שוחרר מייצוג, ראוי שתביא עמדתו.

הנאשמת הגיבה לתגובת המאשימה וטענה כי לא ניתנה לה האפשרות לכפור בעובדות כתב האישום, ובקשתה לא עסקה רק בחומרת העונש.

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

המדובר בהזמנה לדין אשר קיבלה הנאשמת לידיה בעת ביצוע העבירה. ביום 28.04.25 הגיש בא כוחה דאז בקשה לדחיית הדיון, והדיון נקבע ליום 20.07.25. ביום 07.07.25 הגיש בא כוחה דאז בקשה לשחרור מייצוג ובו ציין כי הנאשמת ביקשה להחליף ייצוג ומאז ניתקה קשר עמו. כן נטען בבקשה כי הנאשמת מודעת למועד הדיון הקבוע בעניינה ביום 20.07.25. בהחלטתי הוריתי לב"כ הנאשמת להעלות את הבקשה במעמד הדיון, ואם הנאשמת לא תתייצב אראה בכך הסכמה מכללא לבקשה.

מהאמור לעיל עולה כי הנאשמת זומנה כדין (בשטח בעת ביצוע העבירה), ומשכך אחראית מאותו רגע להתייצבותה לדיון הראשון ולכל שאר הדיונים אחריו, תוך שעליה לעקוב בדווקנות אחר הקורות בתיק. הנאשמת יפתה את כוחו של עו"ד בן סימון/ עו"ד אורניק ומכאן נהיר כי ידעה אודות מועד הדיון שנדחה לבקשתה. יצוין כי אף אם נותק הקשר בין הצדדים מסיבה כזו או אחרת, הדבר לא גורע מאחריותה של הנאשמת לדאוג לעניינה ולברר מתי צריכה להתייצב כדין.

למעלה מן הצורך יצוין כי הנאשמת לא סתרה את דברי ב"כ הנאשם לפיהם ידעה אודות מועד הדיון הקבוע בעניינה. ודוק, אמירה סתמית בדבר פרידה מבן זוגה אשר היה אמון על ההתקשרות עם בא כוחה, לא מהווה ראיה ממשית לאי ידיעתה אודות מועד הדיון (מה גם שבבקשה נכתב דרך ההתקשרות עם עו"ד היתה ככל הנראה דרך בן זוגה של המבקשת", טענה שהיא כשלעצמה עמומה ולא ברורה כלל).

משכך, הנאשמת זומנה כדין ולא טיפלה כראוי בעניינה לאחר מכן, ומשכך אין לה אלא להלין על עצמה. באשר לטענת עיוות הדיון, הנאשמת טוענת בבקשתה כי יש לה סיכויי הגנה טובים ביותר אשר יש בהם להטות את הכף לטובתה, אולם כלל לא מפרטת מהם אותם סיכויים. יפים לעניין, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' הש' דבור בעפ"ת (נצרת) 7150-10-15 עבד אל חלים נ' מ"י (פורסם בנבו), שם טען המערער כי שסיכויי הגנתו גבוהים מבלי לפרטם: "אמנם, בבוא בית-משפט קמא לבדוק בקשה להארכת מועד להישפט, עליו לתור אחר קיומה של טענת הגנה מהותית וכן אחר הסיבה שעמדה בבסיס האיחור בהגשת הבקשה להישפט. יחד עם זאת, אין די בהעלאת טענת הגנה כאשר סיכויי הוכחתה ו/או אישושה הינם קלושים ונמוכים. הטענה, כי סיכויי ההגנה הינם גבוהים, אין בה לבדה, כאשר היא נעדרת כל משענת ו/או תמיכה ראייתית, ולו לכאורית או ראשונית, כדי להצדיק מתן ארכה, כמבוקש". אף בתגובתה המשלימה טוענת הנאשמת בכלליות לכשלים ראייתיים בתיק החקירה מבלי לפרט מהם. ויובהר, אף אם היתה מפרטת הנאשמת אודות הכשלים הנטענים לא היה בכך די בכדי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרה. הדברים יפים מכוח קל וחומר שעה שטוענת הנאשמת בבקשתה כי באם בקשתה תתקבל היא מתחייבת לפעול על מנת להגיע להבנות, דבר אשר מעיד על כוונתה להודות במיוחס לה. מכאן, שהנאשמת כלל לא טוענת לחפותה, אלא טוענת בדבר העונש שהוטל עליה בלבד.

בנוסף, הנאשמת מעלה טענות בדבר העונש שהוטל עליה ואף מציינת כי באם היתה מיוצגת עונשה היה נמוך מזה שהוטל עליה בהיעדרה. באמור יש ללמד שוב, כי אין מדובר בעיוות דין שעה שהנאשמת לא כופרת ישירות במיוחס לה. בנוסף, יצוין כי העונש שהוטל על הנאשמת עולה בקנה אחד עם ענישת המינימום הקבועה בסעיף 39א לפקודת התעבורה, ומשכך לא מדובר בעונש החורג מהמקובל.

בבחינת למעלה מן הצורך יצוין כי אף שעסקינן בעבירת נהיגה בשכרות, אין מניעה לדון בגינה בהיעדר התייצבות. יפים לעניין דברי בית המשפט בעפ"ת (מרכז) 67199-08-21 ברק וקנין נ' מדינת ישראל (20.11.21):

"עבירה של נהיגה בשכרות אינה יוצאת מכלל העבירות שניתן לדון בהן מכוח סעיף 240 לחסד"פ, כפי שנהג בית משפט קמא. טענות כי אין לראות בעבירה זו "עבירה קלה" שניתן לדון בה את הנאשם שלא בנוכחותו, נדחו בעבר על ידי בית משפט העליון בשורת החלטות (ראו למשל: רע"פ 9183/11 הרש מנדל הסנפר נ. מדינת ישראל, [פורסם בנבו], 7.2.2012; רע"פ 85/14 דימיטרי קונקוב נ. מדינת ישראל, [פורסם בנבו], 11.2.2014; רע"פ 3507/11 יעקב ימין נ. מדינת ישראל, [פורסם בנבו], 30.6.2011). אין אני מקבל לפיכך, את טענת ב"כ המערער כי היה ראוי לנהוג במערער באופן שונה נוכח מהות העבירה והשלכותיה העונשיות, בכפוף לבחינת טענות המערער על פי הוראת סעיף 130(ח) (הנזכרת).

בנוסף לכל האמור, הנאשמת אף לא צירפה תצהיר מטעמה לאימות העובדות הנטענות, עובדה אשר מקימה כשלעצמה עילה לדחיית הבקשה. לעניין זה יפים דבריו של כב' השופט כדורי בעפ"ת 75796-10-24 נאסר אלדין נ' מדינת ישראל:

"בהתאם להלכה הפסוקה, נאשם המבקש לבטל פסק דין שניתן נגדו בהעדרו, נדרש לפרט בבקשתו את כלל טענותיו ולצרף לבקשה אסמכתאות ותצהיר מטעמו (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד (6) 793, 802). משלא צורף תצהיר, היה על בית משפט קמא לדחות את הבקשה על אתר."

לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי יש טעם להיענות לבקשת הנאשמת ולהורות על ביטול פסק הדין שניתן בהיעדרה. פסק הדין מיום 20.07.25 יותר על כנו.

זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, ב' תשרי תשפ"ו, 24 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.